

20 Sentyabr Azərbaycan Respublikasında Dövlət Suverenliyi Günüdür

"Xankəndiyə Şirin Mirzəyevin ruhu ilə birgə döndüm"

Flora Qasimovanın yurd nisgili, Xankəndi xoşbəxtliyi, vətən arzuları...

◆ Biz qayıtdıq, Vətən!

İllərdən sonra Xankəndiyə ayaq basıb hər döngəsi doğma, tanıdık küçələrini ilə addımlayanda, doğulub böyüyüb yaşadığı evlərinə baş çəkəndə bir anlıq ona elə gəlir ki, bunları hamısı yuxudur... O qədər olmuşdu ki, bu cür Şirin, özizləri ilə bir yerdə olduğu rüyalardan ayılıb hönkür-hönkür ağlamışdı... Səhərə qədər yatmamışdı...

Amma barmaqlarını ata-anasının əl izləri olan doğma evlərinin divarlarında gözdürdükə, həyətdəki yarıdan kəsilmiş tut ağacının pöhrələrinin son bahar küləyinin abənginə qapılaraq sağa-sola yellənməsini, yarpaqların sevincə aralarında pıçıldamasını gördükdə toxtamış, bütün bunların gerçəklik olduğuna əmin olmuşdu...

"İllərdə bu günün həsrətini çəkmişdim. Allahdan arzulayırdım ki, baş birgə dəfə Xankəndini, Kərkicahanı görə biləydim. İndi bütün bunlar adama möcüzə kimi görünür. Artıq vətəndə qəribçilik çəkmirik, bütün Azərbaycanın hər yerinə sərbəst gedə bilirik, yollarımız yarıda qırılmır... Torpaqlarımızı azad görmək Şirin Mirzəyevin ən böyük arzusu idi. İndi onun da ruhu şadırd. Xankəndiyə, Kərkicahana Şirinsiz getmək mənə çox ağır idi. O qədər xatirələr canlanırdı ki beynimdə... Sevincli, kədərli... Sadəcə mənə toxulaq verən o idi ki, doğma torpağımıza Şirinin ruhu ilə bərabər döndüm. Ana Vətənə onun gözləri ilə də baxdım..."

Arzular çin oldu

İlk dəfə 2019-cu ilin payızında - duyğuların, düşüncələrin, xatirələrin ən kövrək, ən həssas moqamlara kökləndiyi xoş fəsləndə görüşmüşdü Flora xanımla...

Onda hələ ne Vətən müharibəsi olmuş, ne Xankəndi azadlığında qovuşmuş, ne də ana vətən Qarabağla bütövləşmişdi...

O zamanlar idi ki, ürəklərdə torpaq həsrəti vardı, ne danışsaq da, haradan söhbət salsaq da, hərlənib-fırlanıb gəldik işğal altında olan Qarabağın üzünə. Elo Flora xanımın müsahibəmizdə başdan-baş həsrət qaldığımız Şuşaya, Kərkicahana, Xankəndiyə - Qarabağa köklənmişdi. Vətən nisgilli o yazıya qəhrəman döyüşçü Şirin Mirzəyevin yoxluğundan doğan qəm, yurd itkisinin ağrısı, xatirələrdən boylanan sevincin qədər hopmuşdu... Amma bu qüssəli yazının sonu nikbin notlarla bitir, böyük inamdan doğan əminliklə bildirilir ki, bir gün gələcək, Xankəndidən, Kərkicahandan, Qarabağdan zorla didərgin salınan insanların qələbə köçləri ilə həmin yollarla yenidən geri, dədə-baba yurdlarına qayıdacaqlar...

Bu da Tanrının möcüzəsi, haqqın öz yerini tapmasını təcəssümüdür ki, üzürdən cəmi bir-neçə il keçdikdən sonra həmin xoşbəxt günlərin yetişməsinə şahid olduq. Xankəndinin qurtuluşunun bir ilinin tamamı ərəfəsində Milli Qəhrəman, şohid polkovnik-leytenant Şirin Mirzəyevin həyat yoldaşı, Milli Məclisin sabiq deputatı, "Şöhrət" ordenli Flora Qasimova ilə yenidən görüşdük. Bu dəfə torpaqlarımızın azadlığını verdiyi qüruru, fərəhi, sevinci bölüşmək, "Biz qayıtdıq, Vətən!" demək üçün...

"Xankəndinin azad olunmasını gözləyirdim, amma bunun cəmi 23 saata həyata keçiriləcəyini təsvür etməyə gətirmirdim. Qəhrəman döyüşçülərimiz şəhərdəki infrastrukturaya, yaşayış evlərinə heç bir ziyan vurmada, mülki əhaliyə heç bir zərər yetirmədi"

dən torpağımızı azad etdilər, erməni separatçılarını, xalqımızın qanına susayan faşistləri qarşılarda diz çökdürdülər. Bizə torpağımıza qovuşduran, qisasımızı alan Müzəffər Lider İlham Əliyevə minnətdaram. Qəhrəman qazılarımıza cəsarətlə diləyirəm. Allah şəhidlərimizə rəhmət eləsin!"

Bu tarix unudulmamalıdır

Ötən günlərə acılı-şirinli xatirələrdən körpü salan, Xankəndili, Xankəndisiz günlərdən söhbət açan Flora xanım deyir ki,

Azərbaycan xalqının çörəyini yeyib onun üzünə ağ olan ermənilərin bu xainliyinə heç zaman unutmamalıyıq. Bu günə qədər yaşanlar qan yaddaşımızdır:

- Bilirsiniz niyə ermənilər tələm-tələsik, kütləvi şəkildə Xankəndini tərk etdilər?! Çünki onların hamısının xalqımıza qarşı törədilən cinayətlərdən xəbəri var idi, çoxları da bunda iştirak etmişdi. Qarabağ hadisələrindən başlayandan az əvvəl idi, anam mənə dedi ki, Xankəndidəki erməni qonşumuz və onun Bakıda yaşayan qızı evlərini satıb köçüblər. Sonradan öyrəndim ki, ümumiyyətlə, həmin ərəfədə xeyli erməni bu cür edib. Bu mənə qəribə görünürdü, düşündüm ki, görəsən, birdən-birə bunlara ne olur? Az sonra hadisələr başladı. Dəmə, onlar əvvəlcədən nələr olacağını bilmişlər. Xankəndidə yerli ermənilərdən çoxu, hansılar ki, başa düşürdülər ki, ne olursa olsun Qarabağ Ermənistanına birləşdirilə biləcəklər, ya evlərini satmışdılar, ya da eləcə qoyub getmişdilər. Buna görə də Xankəndidə əhali azalmışdı. Sonradan xarici ölkələrdən, Ermənistanın insanları gətirilib orada qanunsuz yerləşdirilməklə əhəlinin sayını artırırdılar.

Onlar Azərbaycan xalqının başına müsibətlər gətirdilər, amma özləri də bunun beləsinə gördülər, qırıdılar, evlərini tərk etdilər. Ancaq həmin ermənilər bu gün də onları qara günə qoyan Sarkisyan, Koçaryan kimi quldurların yaxasından yapışbı etiraz etmirlər ki, "bütün bunları siz etdiniz"... Baxın, burada da erməni xisləti özünü göstərir, onların beynini o qədər yuyublar ki, mane qurtulaşdır..."

O vaxt Moskvadan bir verilişə baxırdım. Xankəndidə bir məktəb müəllimi fəxrəli deyirdi ki, "bu hadisələrdə biz hamımız iştirak etmişik". İndi onların belə kütləvi surətdə getmələri də bunu sübut edirdi. Ona görə də biz ne qədər dedik ki, "qalın", "Azərbaycan vətəndaşlığını qəbul edib yaşayın", onlar qalmadılar. Çünki bildirdilər ki, xalqımıza qarşı tarixdə görünməmiş cinayətlər törədiblər. İnsanlarımızı divan tutublar, evçiyimizi dağıdıb talayıblar, qəbiristanlıqlarımızı məhv etdilər... Bütün bunlar tariximiz, qan yaddaşımızdır...

İlk görüş - ağır-acılı xatirələr, ürəkdağlayan mənzərələr

Flora xanım bir qərənək ayrılığın ardından ilk dəfə 2023-cü ilin payızında, Xankəndi alınandan az sonra doğma yurduna yenidən qədəm qoyur. Amma 30 illik zaman ərzində ermənilərin yad münasibət bəsləyərək Xankəndini necə baxmışsınız vəziyyətdə saldıqlarını görüb dəhşətə gəlir:

- Şəhərin mərkəzi hissəsindəkilərdən başqa, demək olar ki, bütün yollar tamamilə bərbad vəziyyətdə idi. Sovet dövründən qalan binaların hamısının suvaqları uçub-tökülmüşdü. Ümumiyyətlə, əvvəldən olan binaların, evlərin hamısı dağılıb töküldü. Ətrafda şəhərin planına uyğun olmayan 4 qədər evlər tikilib ki, adamın ürəyi sıxılır

di. Sanki Xankəndidə yox, hansısa yad şəhərdə idim... Yəni ilk anda mənə elə bir hissə yox idi ki, bura dünyaya gəldiyim, böyüdüyüm, oxuduğum, işlədiyim doğma məkandır... Elə bildirdim ki, hansısa qaramat bir şəhərdəyəm... Bizim Xankəndimizdən əsər-olamət qalmamışdı, sanki onun ruhunu da öldürmüşdülər...

- İlk dəfə Xankəndidə olanda şəhərin mərkəzi hissəsinə getdim. Cənab Prezidentimizin bayrağımızı qaldırdığı "Zəfər" meydanını gözdüm, o vaxt "Obkom", "İspalkom" adlandırılan binalara gedib vaxtılı əşlədiyim otaqlara baş çəkdim. Buradan şəhər stadionuna baxdım. Yadımdadır, bir vaxtlar uşaqlı-böyüklü, qadın-kişili hamımız həmin stadionda gedib futbola tamaşa edirdik.

"Pioneraqan" 2 A adlandırılan küçəmizə, evimizə isə ikinci dəfə Xankəndiyə gəndə yollandım.

Atam Qasım əslən Şuşanın Maliböyli kəndindən olsa da, Xankəndidə yaşayırdı. O, müharibədən qayıdandan sonra Ağdama gedib-gələndə anam Tahirəni orada görmüşdü və onlar ailə qurmuşdular. Atam Daxili İşlər Nazirliyinin yanğından mühafizə idarəsində rəis müavini işləyirdi. Anam isə ibtidai sinif müəllimi idi. O, Xankəndinin Kərkicahana kəndində dərş deyirdi üçün biz məktəb zamanı həmin kəndə köçüb kirayədə yaşayırdıq. Tətildə isə Xankəndiyə, öz evimizə qayıdardıq. Ata-anam 6 tər həyətin içərisində min-bir zəhmətli kimsə kimi ev tikmişdilər... Sevincli günlərimizi bu evdə yaşayırdıq...

Amma ailəmizin bütöv olduğu, xoşbəxt uşaqlıq, gənçlik illərimin keçdiyi, gəlin köçdüyüm, qardaşıma gəlin gətirdiyimiz evimizi görəndə şoka düşdüüm. Həyat-bəca baxmışsınız, evimiz uçub-sökük vəziyyətdə idi... Hər yer çəllək, taxta, dəmir qırıqları doluydu... Hotta ANAMA-nın öməkdəki evdəndə xeyli patron da aşkarladı. Evimizi bu kökdə görmək mənə çox pis təsir elədi. Heç içəri girmədim, ömrümün ən gözəl illərinin keçdiyi evə qayıdanda boylandı...

Tək birgə ona sevinirdim ki, həyatimizdəki ağ tut ağacını yarıdan kəsənlər, o yenedən pöhrələmişdi... Payızda da bu tut ağacından şirin tut yeyirdik. Rəhmətlik anam həmişə deyirdi ki, ağacı tez-tez suladıqımıza görə bu fəslə də bəhər verir...

Gedib Kərkicahana da gördüm. Yuxarı və aşağı hissələrdən ibarət olan Kərkicahanın əhəlisinin əksəriyyəti azərbaycanlı idi. 1988-ci il hadisələrinə qədər orada azərbaycanlıların sayı 2000-ə yaxın idi. Kənddə 8 illik məktəb fəaliyyət göstərirdi, anam da orada ibtidai sinif müəllimi kimi çalışırdı. Bu məktəbi bitirənlər Xankəndiyə gəlib Nizami adına 4 nömrəli məktəbdə oxuyurdular.

Yolları bərbad olduğu üçün kəndin yuxarı hissəsinə gedə bilmədim, amma dedilər ki, azərbaycanlıların evlərini də, oradakı məktəbi də tamamilə dağıdıblar.

Burada mənə sevindirən yalnız bu oldu: Kərkicahanın otağındakı bulaq dururdu. Xatirəmdədir, kəndin qız-gəlini evdə paltarı yuyar, qış da olsa aparıb o bulağına qarşısından suya çəkirdilər... İndi də o mənzərələr gözümlə qabağımdadır...

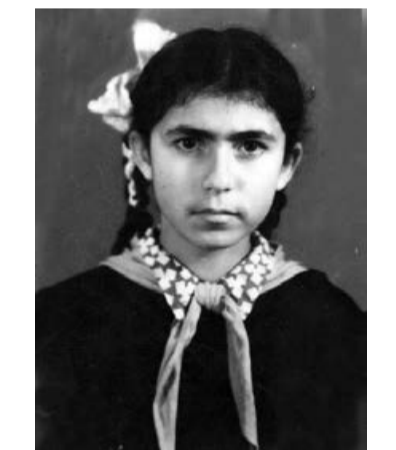
Elm və həyat məktəbi

Xankəndidə Flora xanımın doğma olan bir başqa ünvan isə Nizami adına 4 nömrəli məktəb idi. Şirin

Mirzəyevlə bir sinifdə oxuduqları bu təhsil ocağında onlara dərş deyən, həyat məktəbi keçən müəllimlərinin unutmur, hər zaman minnətdarlıqla anırdı. İllərdən sonra həmin məktəbin kəndinə ayaq basanda isə istəritməz bütün olub keçənlərin yenedən gözləri qarşısında canlanması təəcübü deyildi. Bu həmə də o məktəb idi ki, 1988-ci ildə hadisələr başlayanda ermənilər azərbaycanlı uşaqları, müəllimləri bura buraxmamış, həsrət qoymuşdular:

- 6-cı sinifdən 4 nömrəli məktəbdə oxudum. Tale elə gətirdi ki, elə bu məktəbdə müəllim kimi çalışmaq da qismətimdə düşdü. Bakıda 4 müxtəlif məktəbdə müəllim işləmişəm, amma o 4 nömrəli məktəbdəki tələbəlik, müəllimlərin fədakarlığını heç yerdə görməmişəm. Məktəbimizin direktoru Sabir Əliyev (Allah can sağlığı versin, ind 92 yaş var), müəllimlərimiz Eldar, Zemfira, Cəmil, hər biri unudulmaz in-

sanlar idi. Onlar təhsillə yanaşı, bizə həyat dərş də öyrədirdilər. Ədəbiyyat müəllimi Vahid Əliyevin isə şəxsiyyət kimi yetişməyimizdə, milli kimliyimizdən həli oltığımızda əvəzsiz rol oldu.

Onu da deyim ki, general-polkovnik Ramil Usubovla Şirin Mirzəyev məktəb illərindən bir-birləri ilə dostluq edirdilər. Onların dünyagörüşləri, həyata baxışları, milli hissələri, ədalətçiliklə bərlənməz mövqeləri üst-üstə düşürdü üçün bu dostluq çox möhkəm idi. Sonradan Şirin Mirzəyevlə bağlı xatirələrdə Ramil Usubov özü də qeyd edib ki, "ürəyimizdəki oxşar arzular bizi doğmaladırdı".

Kərkicahana yuxarıda haqqında danışdığım bulağın aşağısında əski əlifba ilə Azərbaycan sözləri yazılmış qəbir daşları var idi. O zaman heç kim maraqlanmırdı ki, bu qəbir daşları kimindir, orada ne yazılıb? İbtidai sinifdə oxuyurdum, həmin qəbirləri kərirüyb yerində uşağ bağıca tikiyənlərin şahidiyəm. Heç kəs buna etiraz etmədi. Bu, biganəlikdənmiydi, bilməməzlikdənmiydi, ind ı de bilmərim...

Bir mühüm məqamı deməliyəm ki, Xankəndidə milli-mənvəvi dəyərlərimizi məktəbimizdə qoruyub saxlayırdı. Novruz bayramını tənənəli şəkildə keçirirdik, yazıçılarımızın əsərlərini səhnələşdirirdik. Vahid müəllimin təşəbbüsü ilə Cəfər Cabbarlıın "1905-ci ildə" əsərini səhnəyə qoymuşduq. Mən də, Şirin də orada iştirak etmişdik. Düşünürəm ki, Vahid müəllim məhz o əsəri səhnələşdirməyi ilə, bəlkə də üstüörtülü bizə anladırdı ki, tariximizi bələk, heç nəyi unutmayaq... Sovet dövründə milli tariximizi çox az insan, ancaq ziyalılarımız bildirdilər...

O zaman ermənilər iş vermədikləri üçün ziyalılarımız hamısı Xankəndidən dağılımışdılar. Bu da onların mənfur planlarının bir hissəsi idi. Demək olar ki, əksər azərbaycanlılar orada fəhlə kimi ən ağır işlərdə çalışırdılar. Bəlkə də hadisələr başlayanda Xankəndidə ziyalılarımızın sayı çox olsaydı, işlər bu yərə gəlib çıxmazdı...

Qarabağ Azərbaycandır!

- Ümumiyyətlə, ötən əsrin əvvəllərindən etibarən ermənilər Qarabağa yiyələnmək üçün hər cür çirkin əməllərə əl atırdılar. 1967-ci ildə mərhum Heydər Əliyev bu məsələni çox tezliklə yadırdı. O, həmin zaman Dövlət Təhlükəsizlik Xidmətinin rəhbəriydi. Ermənilər deyirdilər ki, guya Xankəndidə iqtisadi cəhətdən çətinlik var. 1969-cu ildə Ulu Öndər Xankəndiyə dəmiryol, qaz çəkirdi, institut açırdı.

Amma ermənilər yalan danışırdılar, qaz, dəmiryolu çəkilonə qədər də Xankəndi Azərbaycanda demək olar ki, ən yaxşı təmin olunmuş şəhərlərdən idi. Orada işsizlik, evsizlik problemi yox səviyyəsində idi, ayaqqabı, tikış, mebel və digər xeyli sayda fabri fəaliyyət göstərirdi. Əksinə, Xankəndidə işçi qüvvəsi çatışmırdı, yaxın rayonlardan gəlib orada işləyirdilər. Sadəcə bu bəhanələrlə məqsədləri azərbaycanlı əhalini Xankəndidən didərgin salıb Qarabağa yiyələnmək idi. Orada yaşayan azərbaycanlılara çörək də vermirdilər. Ağdamdan, Şuşadan çörək götürüb evləyə paylayırdılar. Ermənilər azərbaycanlıları hədə-qorxu ilə didərgin salırdılar. Şirinin qardaşı oğluna xəbərdarlıq etmişdilər ki, "bir həftə ərzində Xankəndini tərk elə".

İlyas adlı poçtalyonumuzun arvadı ilə birlikdə başını kəsmişdilər. Fərhad adlı bir kişinin sümüklərini qırıq-qırıq etmişdilər, ki, o, Qarabağın Ermənistanın olduğunu desin, amma o, "Qarabağ Azərbaycandır" demişdi...

Candan şirin Vətən

Flora xanım danışır ki, Qarabağ hadisələri başlayan zaman Şirin Mirzəyevlə birlikdə Moskvada olublar. O zaman Şirin Mirzəyev Lenin adına Ali Hərbi Akademiyada oxuyurmuş. Tariximizi yaxşı bildiyi üçün o hadisələri eşidəndə darhal deyir ki, "bu çox dərin işdir". O vaxt Şirin Mirzəyev Dağıstanın Xalq şairi Rusul Həmətovla, SSRİ Xalq artisti Rəşad Mahmud Esenbəyevə məktub yazır ki, "millətlərin bir-birinə qarşı qardaşlığını dayandırın". Həminin o, Azərbaycanın Xalq yazıçısı, SSRİ xalq deputatı Mirzə İbrahimovla görüşür. Yazıcı ona deyir ki, çalışmaq lazımdır qan tökülməsin.

- Amma ermənilər günahsız azərbaycanlıların qanını tökdürdülər...

Şirin Daxili Qoşunlarda çalışanda Qarabağ bölgəsində bir batalyonları var idi. Eza-miyyə götürüb ora hadisələri öyrənməyə gedirdi. Deyirdi ki, hərbi formadayam, həmə də ermənicə təmiz bilərəm, anam mənim kim olduğumu tanıya bilməz. O ermənilərin azərbaycanlıların evlərini yandırmalarına, talan etmələrinə şahid olmuşduq. Gedib qəbiristanlığa baxanda görmüşdü ki, oradakı bütün başdaşları sındırıblar. O, atasının sınaq başdaşını götürüb Kərkicahana yaşayın bacısı ilə aparılmışdı.

O, Böyükşorada yerləşən 6500 saylı hərbi hissədə xidmətdəydi. 1991-ci il sentyabrın axırları, oktyabrın əvvəllərində isə Müzəffər Nazirliyinin əmri ilə özünümədfə batalyonu yaradı və onun komandiri oldu. O zaman Ermənistanla sərhəd cəbhə bölgələrində özünümədfə batalyonları yara-

Ömrün həzin akkordları

O, acıyla şirinin, sevincə kədərin qoşa addımladığı bir tale yaşadı. Doğma yurduna həsrət qaldı, qohum-qardaşı məcburi köçkün düşdü, ömür-gün yoldaşını vaxtsız itirdi, gənc yaşından iki övladını tək böyütdü, onlara həmə ata, həmə ana oldu... Amma heç zaman ümidini, inamını itirmədi... Bir gün Xankəndiyə, Kərkicahana - Qarabağa qovuşacağımız - qəhrəman Şirin Mirzəyev və bu torpaq uğrunda şohid olan on minlərlə vətəndaşımızın ruhunun şad olacağı günün yetişəcəyinə əmin oldu: "Bildirdim ki, bir gün mütləq Xankəndiyə qayıdacağıq. Ancaq düzü, bu xoşbəxt günü özümün görəcəyimə inamım çox az idi. Görünür, bu da həyatda rast gəldiyim ağır-acılara əvəz olaraq Tanrı tərəfindən tələmə yazılan ən böyük xoşbəxtlikdir".

dıldırdı. Şirin qısa müddətdə silah tapıb əla bildi, əsgərləri geyimlərlə təmin etdi...

Şirin seçilmiş, üstün insanı keyfiyyətlərə malik şəxsiyyət idi. Maddi çətinliyimiz olsa da, heç zaman malına haram qatmadı, mənliliyini qoruyardı. Mədəni, savadlı, incəsənəti sevən biri ydi. Nə zaman baxsan, əlində kitab olardı, Nizamidən, Füzulidən, Mirzə Ələkbər Sabirdən cəndər deyirdi...

Şirin üçün Vətən cəndan əvəz idi. Həmişə deyirdi ki, "torpağın qədrini ayaqyalın o torpaqda gözənlə biler". Elo ömrünü də torpağına fəda etdi...

Şəhərin ruhu dirçəlir

- Ötən illərdə Xankəndidən olan camaatımız çox əziyyət çəkib. İlk olaraq Xankəndi işğal altına düşüb, ilk köçkünümüz oradan olub. Hotta Şuşaya, Ağdama, Xocalıya pənəh aparın xankəndililər ikinci dəfə köçkün düşüblər. Orada 100 nəfərdən çox şohid vermişik.

Bu illər ərzində vaxtsız dünyalarını dəyişənlər də çox oldu. Bəlkə də onlar öz yurd-yuvalarında yaşasaydılar, Xankəndinin təmiz havasından udub, o yerlərin saf bulaqlarından suyundan içsəydilər, ömürləri daha uzun olardı.

Anamla atam Bakıda mənimlə qalırdılar. Onların necə əzab çəkdiqlərini görürdüm. Heç unutmur, elə Xankəndiyə, əziyyətə tikiqləri evlərinə qayıtmaq istəyirdilər. Hər ikisi həsrətə, əziyyətlə canlarını tapşırdılar. Elo Şirinin anası Nazpəri xanım da Bakıda məskunlaşdıqları 5 mərtəbəli yataqxanada çox əzab çəkirdi. 80 yaş vardi, ne bir yərə gedə bildi, ne pilləkənləri qalxıb-düşə bildi... Hey deyirdi ki, məni oğlumun məzarına aparın... O illərdə köçkünlük həyatı yaşayan bütün insanlar bu mənvəvi əzabə dıçar idilər. Həmişə danışırdılar ki, öz doğma od-ocağımızdan ayrı düşmüşük, gedib əzizlərimizin qəbrini ziyarət edə bilmirik... Bir az vəziyyətləri pis olan kimi deyirdilər ki, Allah möhlət versin, gedib öz evimdə ölüm, doğulduğum torpağa qarşım...

Şükür, tarixi ədalət bərlə olunub, Xankəndi əsl sahiblərinə qovuşdurulub. Xankəndinin azadlığını özində sevincimizdən çumağa qanadımız olmadı. Hadisələrin vaxtilə başladığı meydan Müzəffər Ali Baş Komandan İlham Əliyevin içərgili bərləyimizi əbədi əcəlməsə hər birimizin qüruruna, xoşbəxtlik göz yaşlarına səbəb oləkd. İndi xankəndililərin hər biri evlərinə dönməcləri günü səbrsizliklə gözləyirlər.

Artıq Xankəndinin tarixi siması, özəməti, ən əsası azərbaycanlılıq ruhu özünə qaytarılır. Burada Qarabağ Universitetinin fəaliyyətə başlaması, ilk tələbələrini qəbul etməsinin özünə də mühüm tarixi əhəmiyyəti var...

Bütün bunlar hər birimizin, xankəndililərin arzularının həyata keçməsidir. Sadəcə, üreyimdə Şirinin, Xankəndi həsrəti ilə dünyadan köçənlərimizin bu günləri gör-məsinin nisgili var...

Yasəmə N MUSAJEVA, "Azərbaycan"